

Kettu

Lähikaupan ilmoitustaululla mainostettiin raitista, autoilevaa joulupukkia. Repäisin puhelinnumerosuikaleen mukaani ja jo samana iltana soitin. Sieltä vastattiinkin.

- Halojaa.
- Iltaa, haluaisin tilata joulupukin.
- Sehän sopii, olenkin itse tässä puhelimessa.

Milloinkas pukki tulisi?

- Osapuilleen kello 18 olisi hyvä.
- Mitä päivää olitte ajatellut?
- Miten niin? Jouluaatto tietoenkin.
- Jouluaattoako? Ei pukki jouluaattona mitenkään voi tulla.

– Eikö?

– Sehän taitaa olla pyhäpäiväkin, tulee niin kalliiksi kun pitää maksaa tontuille ylityökorvaukset ja lomarahat sun muut, tiedättehän.

– Niinkö?

– Se edellinen päivä olisi paljon halvempi, pukki sanoi. – Tai 22. päivä vielä parempi. Se on maanantai.

– Ei se mitenkään käy, emmin. – Tai ainakin pitäisi neuvotella vaimon ja lasten kanssa, jos joulua sillä lailla siirretään.

Pukki sanoi olevansa yrittäjä ja kertoili yrittämissen vaikeudesta. Oli verot ja tapaturmavakuutukset itselle ja tontuille, oli ”tellit ja lellit”, porot piti ruokkia ja parta siistiä herrainkampaamossa.

– On kaiken kaikkiaan niin kallista pitää väkeä töissä jouluaattona, ettei sellaisia keikkahintoja sitten kukaan maksa, joulupukki sanoi.

Tottahan se varmaan oli, itsellenikin kasaantui paljon rahanmenoa joulun alle.

– Jos tinkaat vielä vähän hinnasta niin otetaan sitten se aattonaatto, sanoin.

– Olkoon sitten kolmekymppiä, pukki sanoi.

– Tämän kerran.

Niin tehtiin ja selviteltiin siinä osoitteet ja muut käytännön asiat.

Aattonaattona pihaan kurvasi erittäin pieni henkilöauto. Pikkuruinen joulupukki nousi ratista ja alkoi askeltaa keppi kädessä ovelle. Luikahdin salaa sitä vastaan. Annoin pukille lahjasäkin ja palasin sisään odottelemaan muiden kanssa. Kohta pukki kolisteli eteisessä.

Kaikki meni hienosti, keikkapukki laulatti joululaulut ja piirissäkin pyörittiin. Lopuksi saatoin taaton pihalle ja tyrkytin maksua, kuten sovittu oli. Pukki kuitenkin nosti käpälänsä tehden torjuvan eleen.

Tuota noin, pukki sanoi vetäen partaa sivuun ja pyyhkäisten samalla kuononpäättään ovelan näköisenä. – Minulla on semmoinen ehdotus, että hoidetaankin tämä niin sanottuna naapuriapuna.

– Ahaa? Mitäs se semmoinen on?

– Että jos sinä nyt vuorostasi tulisit pukiksi meille.

– Niin no, kello alkaa olla kyllä jo aika paljon...

– Ei sinun toki näin myöhään tarvitse tulla! pukki sanoi. – Tulet aattona.

Pukki selitti, että nythän tässä ei tarvinnut enää niistä pyhäkorvauksista ja muista semmoisista lakisääteisistä työajoistakaan välittää, kun tämä näin epävirallisesti hoidettiin. Sitten joulupukki hyppäsi autoonsa niin että valkoinen hännänpää vain vilahti.

Ja niin minä olin jouluaattona vuorostani sen ketun perheellä pukkina. Voi sitä pienten käpälien vilskettä ja häntien huisketta!

Juhani Känkänen